

Μία φορά σε ένα σχολείο ...
[Σταυρούλα Σιατήρα]

Όλα ήταν ιδανικά όμορφα ... και για τους μαθητές και για τους καθηγητές! Έμοιαζε σα να'ναι ένα σχολείο βγαλμένο μέσα από ένα παραμύθι!
[Παπαχρήστου Μαίρη]

Όμως, δεν ήταν όλα τόσο παραμυθένια όσο φαινόταν.
[Αντωνία Φασούλα]

Υπήρχε μία καθηγήτρια, η οποία ήταν πολύ μυστήρια και περίεργη! (Μαρί'Α Αποστολοπούλου, Ηλιας Κων'νου)

Το βλέμμα της ήταν ψυχρό και τα μάτια της δεν είχαν ίχνος καλοσύνης. Τα παιδιά την έτρεμαν, ενώ οι συνάδελφοι της την απέφευγαν επανειλημμένα.[Κατερίνα Πανταζή]

Φήμες λένε ότι κάτι μυστήριο και τραγικό της είχε συμβεί στο παρελθόν.....!! (Ειρήνη Στεργιούλη)

Ο Διευθυντής του σχολείου πολλές φορές την κάλεσε στο γραφείο του, για να της μιλήσει ... Μπορεί αυτό το ψυχρό βλέμμα να την έκανε απρόσιτη, αλλά σ'αυτό το "ιδανικό"σχολείο, ακόμα και αυτό το ...ψυχρό βλέμμα θα μπορούσε να μεταμορφωθεί σε ματιά γεμάτη αγάπη. [Παπαχρήστου Μαίρη]

Η αλήθεια είναι πως η δεσποινίς Μαρία αγαπούσε το επαγγελματί της. Είχε γεννηθεί για αυτό και απλώς δεν ήξερε τον τρόπο, για να το κάνει σωστά. Συχνά ήταν απότομη ,ενώ άλλες φορές έβαζε τις φωνές στους μαθητές της. Όλοι την μισούσαν! [Κατερίνα Πανταζή]

Α... ξεχάσαμε να σας ενημερώσουμε ότι την εν λόγω καθηγήτρια τι λέγανε Μαρία (τι πρωτότυπο!), όπως ακριβώς λέγαν και τη μάνα της, δασκάλα της παλιά εποχής στον τόπο όπου ζούσανε...Ο Διευθυντής την κάλεσε στο Γραφείο του, για να της μιλήσει μία ακόμη φορά. Η Μαρία μπήκε μέσα στο γραφείο του Διευθυντή με ύφος σκυθρωπό, ... ύφος που πρόδιδε ότι κατι σοβαρό την απασχολούσε ... κάτι που συνέβαινε μέσα στο σχολείο και της πλήγωνε την ψυχή. [Παπαχρήστου Μαίρη]

Ο Διευθυντής του σχολείου, εν ονόματι Στέφανος...μόλις είδε την Μαρία να μπαίνει στο γραφείο του...της απηύθυνε κατευθείαν τον λόγο ρωτώντας την χωρίς να χρονοτριβεί...<<Τι σου συμβαίνει Μαρία.....; Πάλι για το ίδιο θέμα είσαι έτσι ;...Νομίζω ότι αυτό το γεγονός έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις.....και θα ήταν καλό για όλους μας να σταματήσει εδώ....πριν γίνει κάτι χειρότερο...!!.>> (Ειρήνη Στεργιούλη)

Η Μαρία έγινε χλωμή! Πρώτη φορά άκουγε το Διευθυντή της να της μιλά με τόση αποφασιστικότητα... Ήθελε να λύσει το πρόβλημα που εδώ και καιρό όλοι ήξεραν αλλά... κανείς δεν μιλούσε. Η Μαρία ήταν "εύκολο" θύμα : απρόσωπη απέναντι στους μαθητές, κανείς δε θα την παρεξηγούσε, εάν μιλούσε ... Πόσα χειρότερα θα μπορούσαν να πούνε ακόμα γ'αυτήν! [Παπαχρήστου Μαίρη]

Αποφάσισε να φύγει από το γραφείο του Διευθυντή χωρίς να πει ούτε μία λέξη. Δεν άντεχε τα σχόλια και την κριτική. Μπορούσε να συμβούν και χειρότερα πράγματα, αν μιλούσε. Τα χειρότερα είναι δεδομένα ! Γιατί η κριτική υπάρχει ! [Σταυρούλα Σιατήρα]

Πήγε σπίτι της και άρχισε να κλαίει με λυγμούς . Δεν ήξερε τι να κάνει. Πήγε στο δωμάτιο της. Άνοιξε όλα τα συρτάρια ένα ένα και έβγαλε ό,τι υπήρχε μέσα. Τα έχωσε βιαστικά μέσα σε μια βαλίτσα, πήγε στο μπάνιο, κοίταξε στον λερωμένο καθρέφτη τα καστανά κλαμμένα μάτια της και έριξε λίγο νερό στο ζεστό πρόσωπό της. Βγήκε έξω, τύλιξε ένα κασκόλ γύρω απο τον μακρύ λαιμό της, για να προστατευτεί απο το κρύο πήρε τη βαλίτσα και την έβαλε μέσα στο αμάξι. Ξαναγύρισε μέσα στο σπίτι και έψαξε σε μερικά συρτάρια του γραφείου της μέχρι που βρήκε ένα μισοξυσμένο μολύβι. Έκοψε ενα κίτρινο παλιό φύλλο απο ένα τετράδιο ξεχασμένης δεκαετίας και άρχισε να γράφει ένα γράμμα. Το κοίταξε λίγο πριν το κλείσει στον άσπρο φάκελο και ένα δάκρυ κύλησε απο το μάτι της. Σηκώθηκε απο την πράσινη καρέκλα

στην οποία καθόταν και βγήκε έξω από το σπίτι ,κλείνοντας την πόρτα πίσω της. { Ευρυδίκη Τσιάρα }

Ήταν απεγνωσμένη και μόνη..Έξω είχε κρύο και αυτή περιπλανιόταν, χωρίς να έχει συγκεκριμένο προορισμό.Έτσι ,όταν ήδη είχε κάνει λίγα μέτρα περπατώντας, σταμάτησε σε ένα καφενείο που βρήκε ανοιχτό. Κάθισε να ξεκουραστεί και εκεί που απολάμβανε ένα ζεστό τσάι την περίμενε μία απρόσμενη συνάντηση..."Χριστίνα Αληφραγκή"

"Είναι εκείνος" σκέφτηκε. Ήταν ο Διευθυντής της, ο κ. Στέφανος. Με το γαλάζιο του πουκάμισο και το μπλε σκούρο κουστούμι του περπάτησε μέσα στο καφενείο με συνοφρυωμένο ύφος ,επισκιάζοντας έτσι τα γαλανά του μάτια. "Όχι... όχι τώρα.... μην έρθεις !", σκέφτηκε η Μαρία. Ευτυχώς για εκείνη, αυτός απομακρύνθηκε. Σηκώθηκε αλαφιασμένη, μάζεψε γρήγορα το παλτό της και βγήκε σχεδόν τρέχοντας έξω. Άρχισε να τρέχει..... η καρδιά της χτυπούσε δυνατά , φοβόταν , δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Πήγε στο σπίτι της , άρπαξε την έτοιμη βαλίτσα και το γράμμα και έφυγε. Μπήκε στο αμάξι της. Ξεκίνησε τώρα πιο ήρεμη , πέρασε από μερικά μικρά μαγαζιά και πάκκαρε καπου έξω από μια τράπεζα. Περπάτησε μερικά μέτρα και άφησε το γράμμα στο ταχυδρομείο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και προχώρησε προς τα δεξιά της όπου υπήρχε ένας τηλεφωνικός κατάλογος . Έβγαλε την κάρτα από την τσέπη της την τοποθέτησε στον θάλαμο και σήκωσε το μαύρο χερούλι τηλεφώνου.
{ Ευρυδίκη Τσιάρα }

Τι έκρυβε η καθηγήτρια Μαρία; Τι στην ευχή έκανε; [Σταυρούλα Σιατήρα]

Ο χρόνος τελειώνει... σκέφτηκε την ώρα που σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου. "Πρέπει να βιαστώ, η κατάσταση χειροτερεύει και αν βγεί στην επιφάνεια η αλήθεια... καταστράφηκα." Η καθηγήτρια κάλεσε τους αριθμούς που είχε γράψει σε ένα μικρό χαρτί και ευχήθηκε τα πράγματα να ήταν διαφορετικά. Έπρεπε να φύγει από την πόλη. Έπρεπε να αλ'λάξει τη ζωή της. Λίγο αργότερα μια φωνή της απάντησε στο τηλέφωνο....

-"Ήρθε η ώρα..." είπε η Μαρία.

-"Χαίρομαι..." απάντησε η βαθεία φωνή στην άλλη πλευρά του τηλεφώνου."Το καινούριο σου σχολείο σε περιμένει. Είναι σίγουρο πως θα λατρέψεις τους νέους μαθητές σου." συνέχισε.

Οι δύο παλιοί γνωστοί έκλεισαν το τηλέφωνο και η Μαρία έκανε μια τελευταία βόλτα σε αυτή την πόλη που τόσο είχε αγαπήσει. [Κατερίνα Πανταζή]

Μετά από την περιπλάνηση της , στην πολυαγαπημένη της πόλη αναπολώντας τις παλιές καλές στιγμές που είχε ζήσει όλα αυτά τα χρόνια ,αποφάσισε ότι ήταν ώρα να ξεκινήσει το ταξίδι της.Άφησε το αυτοκίνητό της στο σπίτι συγγενών της. Ήλπιζε ότι πηγαίνοντας στο καινούριο σχολείο,θα κρύψει την αλήθεια που βασάνιζε την ψυχή της.....!!!! Άραγε θα τα κατάφερνε ή όχι; (Ειρήνη Στεργιούλη)

Να τι την βασάνιζε! Να τη βασάνιζε την ψυχή της! Η Μαρία λοιπόν πριν από πολλά χρόνια, από τότε που διορίστηκε σε ένα απομακρισμένο ορεινό χωριό, βίωσε μία έντονη στιγμή με τους μαθητές της ... Όπως και τώρα, έτσι και τότε, κανείς δεν τολμούσε να φανταστεί ότι εκείνα τα παιδιά, χωρίς να το θέλουν έκαναν ένα τόσο μεγάλο κακό σε συμμαθητή τους ... Η Μαρία δεν το είχε πάρει στα σοβαρά ! "Παιχνίδια" τα χαρακτήριζε " , αστειότητες", με τις οποίες δε θα πρεπε να ασχολείται κανείς ... Με τέτοια θ' ασχολούμαι φώναζε, τη στιγμή που η ύλη των μαθημάτων τρέχει; Η Μαρία ήταν απορροφημένη στη διδασκαλία και μόνο.. Όμως, τα μάτια του μικρού μαθητή που καθόταν πάντα μόνος του στο τελευταίο θρανίο, ζητούσαν απεγνωσμένα βοήθεια. Και η Μαρία, η νεαρή τότε δασκάλα ,ήταν η μόνη που θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Αλλά η Μαρία ήταν εκεί για να εξετάζει, να διδάσκει , να βάζει διαγωνίσματα, να τιμωρεί τους μαθητές και όχι να ασχολείται με ... τα παιχνίδια των γυμνασιόπαιδων! [Παπαχρήστου Μαίρη]

Είχε φανεί τόσο αδιάφορη, τόσο σκληρή! Κουβαλούσε πάντα μαζί της την εικόνα αυτού του μικρού μαθητή. Ποτέ η ψυχή της δεν έβρισκε ηρεμία.

Και να πάλι που η καθηγήτρα Μαρία φεύγει. Αλλάζει πόλη, αλλάζει σχολείο διδασκαλίας, αλλάζει ζωή. Τι γίνεται όμως με την ψυχή της, με τα συναισθήματά της; Αυτά θα αλλάξουν; [Σταυρούλα Σιατήρα]

Έτσι κατευθύνθηκε προς τον σταθμό και αφού επικύρωσε το εισιτήριό της,μπήκε στο τρένο και κάθισε στην θέση της..Το ταξίδι θα ήταν μεγάλο αλλά δεν την ενοχλούσε αυτό, αφού είχε πάρει μαζί της ένα

βιβλίο να της κρατάει συντροφιά. Έτσι, οι ώρες πέρασαν χωρίς να το καταλάβει και αυτή έφτασε στη μεγάλη αστική πόλη ξημερώματα. Εκεί την περίμενε το άτομο με το οποίο είχε μιλήσει στο τηλέφωνο, πριν ξεκινήσει για το ταξίδι της. Ήταν το άτομο που της πρόσφερε βοήθεια. της βρήκε νέο σπίτι, νέα δουλειά, για να κάνει ένα νέο ξεκίνημα. Η Μαρία, από το σταθμό βρέθηκε σε ένα μικρό ενοικιαζόμενο διαμέρισμα που θα έμενε. Όταν έφτασαν εκεί, το άτομο που τη βοήθησε, τη χαιρέτησε λέγοντάς της "Καλή διαμονή, αύριο είναι η πρώτη σου μέρα στο σχολείο και να ξέρεις ότι όλοι σε περιμένουμε με προσμονή. Καλό βράδυ!"

Η Μαρία, αφού τακτοποίησε τα πράγματά της, ξάπλωσε να ξεκουραστεί. Προσπάθησε να κοιμηθεί αλλά δεν τα κατάφερε! Όλη την ώρα βασάνιζε το μυαλό της με ερωτήματα όπως: θα με αποδεχτούν οι υπόλοιποι καθηγητές; Οι καινούργιοι μου μαθητές θα με συμπαθήσουν; Κι αν όχι, τι θα κάνω;.. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου είχαν φανεί και η Μαρία δεν είχε καταφέρει να κλείσει μάτι! Σηκώθηκε από το κρεβάτι της κι αφού ετοιμάστηκε, πήρε τον χαρτοφύλακά της και ξεκίνησε για το σχολείο που βρίσκονταν λίγο πιο έξω από την πόλη. Όταν έφτασε, κατευθύνθηκε με τα πόδια μέχρι τη μεγάλη σιδερένια πόρτα που βρίσκονταν στην είσοδο του σχολείου.. "Χριστίνα Αληφραγκή"

Τι να κάνει τώρα; Πώς να διαχειριστεί τη νέα πραγματικότητα που θα αντιμετωπίσει; [Σταυρούλα Σιατήρα]

Λοιπόν! Η μέρα έφτασε! Πρέπει να είμαι σοβαρή, για να δείξω θετικά στοιχεία στους συναδέλφους μου αλλά και στο τμήμα που θα αναλάβω να κάνω μάθημα! Για αρχή θα γνωριστώ με τους μαθητές και θα τους πω μερικά πράγματα για την ζωή μου και για τη διδασκαλία μου. Με αυτήν την σκέψη πέρασε την πόρτα του σχολείου για την πρώτη φανταστική μέρα! [Κωνσταντίνος Στράτος]

Αλλά τελικά δεν της άρεσε η ιδέα! Όλα ήταν τόσο διαφορετικά! Τα παιδιά, της φαινοντούσαν τόσο περίεργα, τόσο ξένα! Ξεκινούσε από το μηδέν! Η εβδομάδα ήταν πολύ δύσκολη. Μέχρι.... [Θωμάς Πρίτσας]

Μέχρι που κάθησε κάτω και σκέφτηκε τι μπορούσε να κάνει, για να αλλάξει την ζωή της προς το καλύτερο. Σκέφτηκε ότι ίσως πρέπει να κάνει το μάθημα πιο ζωντανό αλλά και ταυτόχρονα πιο ελκυστικό και αυστηρό. Αφού γνώρισε τους μαθητές και ήξερε με τι είδους άτομα είχε να κάνει, κατάλαβε κάτι σπουδαίο.. "Πρέπει να κερδίσω την αγάπη τους" σκέφτηκε, αναπολώντας όλες τις καλές στιγμές που είχε περάσει στην πολυαγαπημένη της περιοχή! Την επόμενη μέρα στο σχολείο, τις τρεις πρώτες ώρες δεν έκανε μάθημα, αλλά ήθελε να γνωρίσει ακόμα καλύτερα τους μαθητές της. Στο διάλειμμα της 3ης ώρας ο Διευθυντής τη φώναξε από

το μικρόφωνο <<Η καθηγήτρια Μαρία του Α3 να περάσει στο γραφείο μου>> και έτσι έγινε! Μόλις έφτασε στο γραφείο του κ. Διευθυντή είδε κάτι που δεν μπόρεσε να πιστέψει. Όλοι οι συνάδελφοί της, της κάνανε δώρα: ένα μπουκέτο λουλούδια για δώρο, τα αγαπημένα της σοκολατάκια και το καλύτερο της έδωσαν αγάπη και στοργή μέσα από τις ανεκτίμητες αγκαλιές! Όλα αυτά την συγκίνησαν, την έκαναν να νιώσει περίφανη κάτι που είχε να το νιώσει πολύ καιρό! Μετά από όλα αυτά αποχώρησε με δάκρυα χαράς. Πήρε άδεια από τον κ. Διευθυντή και έφυγε για το σπίτι της. Όταν έφτασε, έβγαλε τα παπούτσια της και πήγε προς το δωμάτιο της. Εκεί ξάπλωσε και σκέφτηκε το πόσο τρομερά πέρασε το πρωινό της. Όμως το καλό δεν σταματά εκεί. Το βραδάκι που βγήκε για μια βόλτα και για ένα δείπνο στην πλατεία, την ώρα που κάθησε στο αγαπημένο της εστιατόριο, ο σερβιτόρος, ένα όμορφος μεσηλικας με υπέροχο χαμόγελο, με γλυκά μάτια, μελαχρινός, ψηλός και με μεγάλη ευχέρια στον λόγο, της σέρβιρε τη σπεσιαλιτέ του μαγαζιού. Η καθηγήτρια Μαρία και ο σερβιτόρος, πιάσανε την κουβέντα.

Σ-Γεια σας, θα θέλατε τίποτα ακόμα?

Μ-Όχι, σε ευχαριστώ

Σ-Θα ήθελα να μου πείτε αν σας αρέσει το φαγητό μας.

Μ-Τυχαίνει να είναι και το αγαπημένο μου φαγητό, οπότε ναι μου αρέσει πολύ!

Σ-Χαίρομαι! Θα μπορούσατε να μου πείτε το όνομα σας?

Μ-Μαρία με λένε. Εσένα?

Σ-Νίκο

Μετά από την σύντομη γνωριμία η Μαρία, αφού έφαγε, έφυγε. Αλλά δεν ξέχασε τον σερβιτόρο. «Πρέπει να ήμαστε στην ίδια ηλικία!» σκέφτηκε και πήγαινε προς το σπίτι της. Έφτασε, άλλαξε και πήγε στο γραφείο της, για να διαβάσει για το σχολείο αύριο. Διάβαζε, αλλά δεν μπορούσε να ξεχάσει τη γνωριμίας

τους.

Την επόμενη μέρα μετά απο το συνηθισμένο ποια εφτάωρο στο δρόμο, τον ξαναείδε! Εκείνος την χαιρέτησε και εκείνη ανταπέδωσε με ένα τρυφερό γεια μαζί με ένα υπέροχο χαμόγελο.

[Κωνσταντίνος Στράτος]

Στη νέα πόλη, στο νέο σχολείο, θα μπορούσε να ξαναβρεί την ευτυχία; Η ευτυχία έχει σχέση και με τους ανθρώπους που υπάρχουν γύρω. Η ευτυχία είναι ένα αίσθημα πληρότητας. Η καθηγήτρια Μαρία, μετά από τόσο καιρό θα μπορούσε στο νέο της σχολείο να ξαναβρεί την ευτυχία με τους μαθητές της; Πώς σε ένα σχολείο μπορεί να υπάρξουν στιγμές ευτυχίας; Πώς έρχεται η ευτυχία στις σχέσεις καθηγητών και μαθητών; [Σταυρούλα Σιατήρα]

Σε ένα νέο σχολείο έρχεται μια καινούργια αρχή. Με αυτήν την σκέψη πήγαινε κάθε μέρα στο σχολείο για μια υπέροχη μέρα. Ξεκίναγε το μάθημα πάντα με ένα χαμόγελο και με μια υπέροχη σκέψη για το σχολείο που διδάσκει. Τις πρώτες ώρες της περνούσε ευχάριστα, μετά όμως από την κούραση, στις τελευταίες ώρες δεν έβγαινε η διάθεση της Μαρίας. Κουραζόταν και μερικές φορές φώναζε στους μαθητές χωρίς λόγο και αυτό το καταλάβαινε και μέρα με την μέρα προσπαθούσε να το διορθώσει. [Κωνσταντίνος Στράτος]

Γιατί να φωνάζει η Μαρία τους μαθητές της; [Σταυρούλα Σιατήρα]

Είναι μια καθηγήτρια σοβαρή και αυστηρή. Την κουρασή της πρέπει να την κρατάει για τον εαυτό της και όχι να ξεσπάει στους μαθητές της! Αυτό της το υπενθυμίζουν κάθε μέρα οι συνάδελφοί της και οι μαθητές της. Μέρα με την μέρα προσπαθεί να το διορθώσει και έτσι γίνεται καλύτερη !! [Χρήστος Πάιας , Κωνσταντίνος Στράτος]

Ίσως το γεγονός που ξεσπούσε στους μαθητές της ,ήταν μια αιτία που στο προηγούμενο σχολείο όπου δούλευε, όλοι την χαρακτήριζαν ως την πιο αυστηρή και κακιασμένη καθηγήτρια του σχολείου...Ήταν σίγουρα όμως αυτός ο λόγος ή είχε γίνει κάτι που την παίδευε και την στεναχωρούσε με αποτέλεσμα να ξεσπάει στην τάξη...??

'Άλλη μια κουραστική μέρα είχε τελειώσει.....!!! Η καθηγήτρια όταν έφτασε σπίτι της μπήκε αμέσως στο μπάνιο για ένα χαλαρωτικό ντους. Όταν ντύθηκε,... έκατσε στον αναπαυτικό καναπέ της και ξαφνικά άρχισαν να τις έρχονται στο μυαλό, αναμνήσεις απο το παρελθόν που ήθελε να ξεχάσει....Από αυτό το παρελθόν που την ανάγκασε να αφήσει την πολυαγαπημένη της πόλη και τις παλιές της συνήθειες...Άρχισε να θυμάται, όταν.... (Ειρήνη Στεργιούλη)

Η πόρτα χτύπησε και φασαρία ακούστηκε στην εξώπορτα. Δεν πρόλαβε η Μαρία να ανοίξει και οι μαθητές της με τους συναδέλφους της σαν ένα κύμα χαράς γέμισαν το σπιτικό της . Η δύναμη της χαράς και της φιλίας . Η αξία να συγχωρείς, να αγαπάς και να προσπαθείς να βοηθάς τους ανθρώπους που σ έχουν ανάγκη και δεν στο λένε με λόγια ... Η Μαρία πράγματι δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά της και εκείνη τη στιγμή ένιωσε ότι είχε έρθει η στιγμή να αποκαλύψει την αιτία για την "αλοπρόσαλη" συμπεριφορά της ! [Παπαχρήστου Μαίρη]

Χαμόγελα , γέλια , ψίθυροι , αγόρια να φωνάζουν και κορίτσια να έχουν πιάσει συζήτηση με την Μαρία, καθώς εκείνη πηγαινοέρχονταν στην κουζίνα φέρνοντας ποτήρια , πετσέτες , φαγητά και ένα σωρό άλλα καλά. Σε μία στιγμή αμηχανίας, όπου η πολύ βαβούρα είχε σταματήσει και όλοι είχαν ηρεμήσει, πήρε τον λόγο η Μαρία.

-Πρέπει να σας πω κάτι ειλικρινά με εντυπωσιάζετε.

-Γιατί ? είπε ένας απο τους συναδέλφους της.

-Δεν σας ξέρω , ούτε με ξέρετε.... είμαι απλά μια καθηγήτρια και μάλιστα αυστηρή , πώς εκδηλώνεστε με αυτά τα συναισθήματα? Γιατί τόση χαρά?

-Σας είδα να κλαίτε μια μέρα κυρία. είπε μια μαθήτριά της. Ο συνάδελφος της που είχε μιλήσει προηγουμένως κοίταξε την μαθήτριά με ένα βλέμμα αποδοκιμασίας.

Σιωπή , δεν μιλούσε κανένας. Η Μαρία πάγωσε. Μετά αποφάσισε να το "παίξει" ήρεμη.

-Ναι.... η αλήθεια είναι πως.... πέρασα δύσκολες στιγμές. Η αλήθεια είναι πως...>> ήθελε τώρα να πει όλη την αλήθεια και μαζί με τις βασανιστικές σκέψεις από το προηγούμενο σχολείο ήθελε να πει και όλα

τα δικά της τα προσωπικά. Δίσταζε. Δεν μπορούσε Θα την περνούσαν για τρελή. Όχι είπε στον εαυτό της.

-Πώς ? πώς τι κυρια?

-Πώς..... ολη αυτη η αλλαγη είναι λίγο ξαφνική για μένα αλλά έχω εσάς και σας υπερευχαριστώ για τις προσπάθειες που κάνετε.

Έφυγαν όλοι . Περασμένα μεσάνυχτα. Αύριο Σάββατο. Έβαλε τις πιτζάμες της και άφησε τα βρώμικα πιάτα για αυριανή αγγαρεία. Έπεσε στο κρεβάτι της. Κρύο. Οι αναμνήσεις της όμως ξεπηδούσαν κάθε βράδυ ολοζώντανες και δεν την άφηναν ποτέ να κοιμηθεί ήρεμη. Ήθελε να ξυπνήσει και να υπάρχει για παρελθόν κενό, για παρόν χρώμα και για μέλλον άγνωστο ... Δάκρυα γέμισαν τα μάγουλά της. Κάτι συνηθισμένο για αυτην. Σπάνια βράδια έμενε χωρίς ίχνος ενοχής. Χωρίς ίχνος δακρύων. Ο χρόνος ίσως θόλωνε τη σκέψη της ίσως διέγραφε τις στιγμές. Σε αυτό ήλπιζε η Μαρία. Τελικά κοιμήθηκε. { Ευρυδίκη Τσιάρα }

Ονειρεύτηκε λοιπόν ... εκείνο το αγόρι , τον παλιό της μαθητή, που καθόταν αμίλητος πάντα στο τελευταίο θρανίο.. που όλοι τον κοροΐδευαν, επειδή ήταν μικροκαμωμένος και αδύνατος, με κόκκινα μαλλιά και φακίδες στο πρόσωπο. Ξεχώριζε όμως, γιατί ήταν ένα παιδί με ήθος και καλλιέργεια, που βοηθούσε όποιον είχε ανάγκη, ένα παιδί ευαίσθητο που ποτέ δεν άφηνε το συμμαθητή του να υποφέρει. Και ύστερα το παιδί αυτό έγινε άγγελος και ήρθε εκείνο το βράδυ και φίλησε στο μάγουλο την ξεχωριστή του δασκάλα Μαρία.. Της ψιθύρισε ότι δεν έφταιγε εκείνη που τα υπόλοιπα παιδιά του είχαν φερθεί με τόσο μίσος ,... που τον είχαν ακολουθήσει εκείνο το απόγευμα μετά την πρόβα στο σχολείο για τη χορωδία και άρχισαν να τον χτυπάνε μέχρι μέχρι που τα μεγάλα του μάτια έμειναν ορθάνοιχτα, φανερώνοντας τον πόνο του για ό, τι είχε πάθει. Δεν πειράζει Μαρία, της ψιθύρισε, εσύ έκανες ό, τι μπορούσες... και έσκυψε και τη φίλησε για μία ακόμη φορά [Παπαχρήστου Μαίρη]

Ξύπνησε έντρομη , ένιωσε ευτυχισμένη που ήταν απλά ένα όνειρο. Πήγε στο μπάνιο έριξε νερό στο πρόσωπο της. Άνοιξε το φως της κουζίνας και κοίταξε το ρολόι της κουζίνας που έγραφε 6 παρά είκοσι. Δεν μπορούσε να μείνει άλλο μόνη της εκεί μέσα. Ντύθηκε στα γρήγορα, έβαλε ένα παλτό απο πάνω της και βγήκε στο δρόμο. Είχε αρχίσει να ξημερώνει. Ησυχία στη Θεσσαλονίκη. Τίποτα δεν έδειχνε έτσι όπως την είχε συνηθήσει. Όλα κυλούσαν πιο αργά, πιο γαλήνια. Πήγε κάθισε σε ένα παγκάκι κοντά στη θάλασσα. Σκεφτόταν και ονειρεύονταν μέχρι που ένας κύριος της χτύπησε την πλάτη. Γύρισε πίσω και είδε τον σερβιτόρο.

-Τι κάνεις εσυ τέτοια ώρα εδω μόνη σου ?

-Νίκο ? Γιατί τι ώρα είναι ?

-7 παραά..

-Πήγε τόσο ? Ε.... δεν είχα και πολύ ύπνο. Εσύ πού πας ?

-Πάω στο εστιατόριο. Σερβίρουμε όλα τα γεύματα της ημέρας. Ακόμη και πρωινό. Σήμερα έχω βάρδια 7-11 και 6-10 το βράδυ. Θα έρθεις για ένα καφεδάκι ?

-Εντάξει ναι....

Ήπια τον ζεστό καφέ της, έφαγε ένα κρουασάν βουτύρου και, όταν πια είχε πάει 8 παρα είκοσι, έφυγε. Πήγε σπίτι της, πήρε μερικά λεφτά και αφού έπλυνε μερικά πιάτα πήγε στην αγορά να ψωνίσει μερικά μικροπράγματα.

ΑΘΗΝΑ

Καθόταν στην μωβ δερμάτινη πολυθρόνα του και διάβαζε εφημερίδα. Το κουδούνι χτύπησε. Άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε ένα εύσωμο κύριο με γκρίζα μαλλιά και ξεθωριασμένα πράσινα μάτια.

- Ο κύριος Μάρκος Παπαευαγγέλου ?

-Ο ίδιος...

-Αυτο είναι ένα γραμμα για σας.... Υπογράψτε εδώ....

-Εντάξει!... Ευχαριστώ πολύ! Γειά σας...

-Καλημέρα.

Αφού κάθισε στην πολυθρόνα του άνοιξε, προσεκτικά το γράμμα.

" Αγαπημένε μου Μάρκο,

Ελπίζω να είσαι καλά..... Πάνε 2 χρόνια απο τότε που έχω να σε δω. Ο σκύλος καλά ? Με το πόδι σου που είχες θέμα πώς τα πηγαίνεις....? Έφυγα και σε άφησα έτσι... χωρίς εξηγήσεις, χωρίς τίποτα. Συγγνώμη.... συγγνώμη για όλα! Μακάρι να ξερεις τι περνούσα , μακάρι να ξερεις τον λόγο που έφυγα. Έχω να σου πω πολλά, εαν και συ θελήσεις. Αλλάζω συχνά διευθύνσεις. Ψάξε με στο εξής τηλέφωνο (6999699699) . Θέλω

να βρεθούμε. Ελπίζω να μη σου ήρθε πολύ απρόσμενο.

Η παλιά Μαρία.....

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η Μαρία είχε στείλει το γράμμα στον κ. Μάρκο Παπαευαγγέλου. Τι σχέση είχε με τη Μαρία; Τι σχέση είχε με τη σχολική ζωή της Μαρίας; Τι σχέση είχε με όσα απασχολούν τη Μαρία ; Τι σχέση είχε με τη συμπεριφορά της στο σχολείο; [Σταυρούλα Σιατήρα]

ΑΘΗΝΑ

Ο Μάρκος Παπαευαγγέλου διάβαζε το γράμμα ξανά και ξανά εμβρόντητος. Τι στην ευχή μπορεί να ζητούσε πάλι αυτή η γυναίκα από τη ζωή του; Πώς τον βρήκε; Αυτός, για να απομακρυνθεί από τις αναμνήσεις που τον πονούσαν τόσο πολύ άλλαξε πόλη, εγκαταστάθηκε στο κέντρο της Αθήνας όπου δεν ήξερε, και το κυριότερο, δεν τον ήξερε κανένας. Αλλά αυτή, για ακόμα μια φορά μπήκε στη ζωή του, για να ξυπνήσει μνήμες μακρινές, που πλέον του ήταν αδύνατο να κρατήσει έξω από το μυαλό του. Κάποιος άλλος όμως θυμάται ακόμη. Ένας πατέρας που ο γιός του, γυρνούσε κάθε μεσημέρι κλαίγοντας στο σπίτι, πως κλεινόταν με τις ώρες στο δωμάτιο του και δεν άνοιγε σε κανέναν, πως από τότε που ΑΥΤΗ η δασκάλα ανέλαβε την τάξη του, ο νεαρός Ερμής δεν χαμογέλασε ποτέ. Οι συμμαθητές του τον κορόιδευαν αδιάκοπα και αυτή δεν έκανε τίποτα να το σταματήσει. Το καημένο το παιδί έφτασε σε σημείο να μην αντέχει άλλο. Μια μέρα δεν πήγε σχολείο, είχε πει πως δεν αισθανόταν καλά. Κλείστηκε στο δωμάτιό του και κοιτούσε αναποφάσιστα το κουτάκι με τις ασπιρίνες που είχε αφήσει η μαμά του εκεί, αφού τον είχε συμβουλέψει να πάρει μια, αν του ανέβει πυρετός. Του τόνισε όμως, να πάρει μόνο μία, όχι περισσότερες. Το έξυπνο μυαλό του κατάλαβε αμέσως, ότι, αν έκανε το αντίθετο από αυτό που του είχε πει η μαμά του, κάτι κακό θα συνέβαινε. Σε διαφορετική περίπτωση δε θα το έκανε, αλλά πλέον δεν άντεχε άλλο. Έπρεπε να δράσει άμεσα. Κι έτσι, με ένα ποτήρι νερό κατάπιε όσα χαπάκια είχε μέσα το κουτάκι. Και έπεσε να κοιμηθεί. Λίγο αργότερα, ο μπαμπάς του χτύπησε την πόρτα, αλλά δεν πήρε απάντηση. Του φάνηκε περίεργο, γιατί συνήθως ακουγόταν μέσα από ο δωμάτιο ένα αγνό "Φύγε!". Αλλά, όχι τώρα! Χτύπησε, και ξαναχτύπησε, και ξαναχτύπησε, ώσπου κατάλαβε ότι κάτι κακό είχε συμβεί. Πήρε φόρα και έσπασε την πόρτα, και το θέαμα που αντίκρουσε τον πάγωσε. Το παιδί ήταν ξαπλωμένο στο κρεβάτι με ένα αθώο χαμόγελο να στολίζει το γαλήνιο προσωπάκι του, ενώ λίγο δίπλα του ήταν τοποθετημένο το πλέον άδαιο κουτάκι παυσιπόνων. Ο τρομοκρατημένος κύριος Μάρκος έτρεξε κοντά στο γιό του προσπαθώντας να τον ξυπνήσει, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Τότε σήκωσε το παιδί στα χέρια του και έτρεξε προς το αυτοκίνητο με κατεύθυνση το κοντινότερο νοσοκομείο. Δεν τον ένοιαζε ούτε πόσα φανάρια πέρασε με κόκκινο, ούτε πόσα ατυχήματα παραλίγο να προκαλέσει. Σημασία είχε μόνο να σωθεί το παιδί του. [Λίνα Λυσοπούδη]

Και πόσο έντονα θυμάται και η Μαρία αυτο το αίσθημα όταν χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού της και έμαθε πως ο Ερμής βρισκόταν σε κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο . Και πόσο θυμόταν τις 4 ατελείωτες ημέρες μέχρι να ξυπνήσει ο Ερμής και πόσο έντονα θυμόταν πα'όλο που είχε ξυπνήσει εκείνο το αίσθημα ενοχής και εκείνο το πνίξιμο στο λαιμό της κάθε πρωί που έμπαινε ο Ερμής στην τάξη. Κανένας όμως δεν καταλάβαινε τι συναίβενε στον Ερμή με τα πράσινα μάτια του που σπινθηροβολούσαν και μπορούσε άνετα κανείς να καταλάβει οτι φώναζαν "Βοήθεια!" .

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Πρωί Δευτέρας. Το τηλέφωνο στο σπίτι της Μαρίας χτύπησε.

-Παρακαλώ.

-Ναι ... Μαρία εσύ ?

-Εγώ.... ποιος είναι ?

-Ε... ο Μάρκος.

Η Μαρία πάγωσε. Γούρλωσε τα μά'τια της και ξεροκατάπιε.

-Μάρκο ?

-Ναι... πήρε το γράμμα σου. Είμαι Αθήνα. Εσύ πού είσαι;

-Θεσσαλονίκη.

-Στο γράμμα έλεγες πως ήθελες να μου εξηγήσεις.

-Ναι... ν ναι....

-Θα έρθω το Σαββατοκύριακο, αν μπορώ, από τη Θεσσαλονίκη,

-Όχι... όχι Μάρκο δεν αξίζει να κάνεις αυτή την απόσταση για μένα. Θα έρθω εγώ στην Αθήνα. Να με

περιμένεις.

Και κάπως έτσι το τηλέφωνο έκλεισε. Η Μαρία πήγε στο σχολείο και η μέρα συνεχίστηκε. Απο την μία η Μαρία ανηπομονούσε να έρθει Σαββατοκύριακο αλλά απο την άλλη πως θα συναντούσε τον Μάρκο ξανα; Τι θα του έλεγε; Και εκείνος; Εκείνος πως θα αντιδρούσε; { Ευρυδίκη Τσιάρα }

Ήταν Τρίτη. Η Μαρία προσπάθησε να είναι όσο πιο συγκεντωμένη στη δουλειά της όσο μπορούσε. << Επαγγελματικά και προσωπικά δεν πρέπει να συνυπάρχουν >>, έλεγε πάντα. Έτσι, όπως και τις πρώτες μέρες, προσπάθησε να χαμογελάει συχνά πυκνά και να δείχνει όσο το δυνατόν πιο πρόθυμη για μάθημα, ώστε να μην την πάρουν χαμπάρι. Στα διαλείμματα, περνούσε τον περισσότερο χρόνο της με συλλογισμούς. Πάντως τώρα δεν μπορούσε να κανει τίποτα παρα μόνο να προετοιμαστεί ψυχολογικά για την επίσκεψή της στην Αθήνα. Το βράδυ, αφού τελείωσε με το νοικοκυριό, ξεκίνησε να πακετάρει τη βαλίτσα της. Δυο-τρεις χρωματιστές μπλουζες, πρόχειρα παντελόνια, μερικά ακόμα ψιλοπράγματα... Τετάρτη. Η Μαρία σήμερα πήγε σχολείο λιγάκι αδιάβαστη. Η ένταση των ημερών δεν την άφηνε να συγκεντρωθεί και να προετοιμαστεί κατάλληλα. Έτσι, αφού παρέδωσε μόνο αυτά τα οποία ήξερε, πρότεινε στους μαθητές να κάνουν όλοι μαζί ομαδική συζήτηση. Αυτοί χάρηκαν. Σπάνια η δεσποινίς Μαρία ήταν τόσο φιλική. << Μπορεί η Γραμματικοπούλου να το έπαιζε καλή σήμερα, αλλά έχει ακόμα δρόμο >>, είπαν κάποιοι. Πολύ μετά το σχολείο, γνωρίζοντας πως ο αγαπημενος της φίλος είχε βάρδια στο εστιατόριο εκείνη την ώρα, πήγε εκεί για μεσημεριανό. Ο Νίκος, ο σερβιτόρος, επειδή η φίλη του ήρθε την ώρα, που οι περισσότεροι είχαν τελειώσει το γεύμα τους έκατσε να της κάνει παρέα. Αργότερα το απόγευμα, όταν τελείωσε η βάρδια του, πήγαν οι δυο τους μια βόλτα στην παραλία. Εκεί έπιασαν συζήτηση με τις ώρες για τα πάντα: τις καθημερινότητές τους, τα μικροπροβλήματα της ζωής, ιστορίες από το παρελθόν τους, και άλλα πολλά. Η Μαρία ήταν εκείνη τη στιγμή πολύ ευτυχισμένη, επειδή ένιωθε πως είχε δίπλα της έναν δικό της άνθρωπο. Ξεχασε για λίγο το βασανό της και πετούσε στα συννεφα. Μπορεί να ήταν και ερωτευμένη με τον Νίκο. Δεν θα την χάλαγε, αν ήταν και αυτός. Ο Νίκος τότε της πρότεινε να βγουν κάποια στιγμή το Σάββατο. Εκείνη τότε προσγειώθηκε απότομα στην πραγματικότητα.

-Ε... Βασικά δεν μπορώ αυτό το Σαββατοκύριακο...έχω κανονίσει μια επίσκεψη...

- Α, μάλιστα. Έχεις γνωστούς εδώ;

-Ε... όχι ακριβώς εδώ... Αθήνα.

-Και θα κάνεις τόσο δρέμο; Πρέπει να έχουν μεγάλη σημασία για σενα. Καλυτερα όμως να μην ρωτάω... αυτά είναι προσωπικά...

Η Μαρία τότε σκέφτηκε απο τη μια να αποκαλύψει την αλήθεια στον Νικο, καθώς ήταν ο πιο κοντινός της άνθρωπος και τον συμπαθούσε πολύ. Απ στην άλλη όμως φοβόταν πως, αν του έλεγε την αλήθεια, θα την περνούσε για τρελή και θα την άφηνε. Η πίεση όμως που είχε μεσα της, επειδή κράτησε αυτό το μυστικό τόσα χρόνια, την έκανε να πει χαρτί και καλαμάρι τα πάντα. Μετά, ξέσπασε σε λυγμούς και δάκρυα γέμισαν τα κόκκινα μάγουλά της. Ο Νίκος τότε την αγκάλιασε σφιχτά και άφησε το χέρι του να φτάσει ως τη μέση της. Η Μαρία τότε ένιωσε σαν να έφυγε ένα τέραστιο βάρος από πάνω της. Μόνο και μόνο, επειδή το είπε σε κάποιον ένιωθε πολύ καλύτερα.

N: Γιατί δεν μου το είπες νωρίτερα;

M: Γιατι φοβόμουν πως θα με περνούσες για τρελή!

N: Κάθε άλλο. Οι φίλοι δεν πρέπει να έχουν μυστικά.

M: Μου υποσχέσαι πως δεν θα το πεις πουθενά;

N: Σου το υπόσχομαι.

Ο Νίκος, αφού τις έδωσε μερικές συμβουλές την αποχαιρέτισε, γιατί έπρεπε να φύγει. Κάπως έτσι τελείωσε και αυτή η ημέρα.

Πέμπτη βράδυ. Η Μαρία, έχοντας περάσει άλλη μια κουραστική μέρα στο σχολείο, έριξε μία τελευταία ματιά στη βαλίτσα της. Η πτήση της για Αθήνα αναχωρούσε μεσάνυχτα της επομένης και έπρεπε να βεβαιωθεί πως είχε στη βαλίτσα της τα απαραίτητα για τη διήμερη διαμονή της στη Θεσσαλονίκη. Τελειώνοντας, έκλεισε το φερμουάρ της κατάμαυρης, μεσαίου μεγέθους βαλίτσας της και ξάπλωσε σκεπτική στο κρεβάτι της. Για πολλοστή φορά της ήρθε στο νου η τραυματική εμπειρία που είχε περάσει τότε με τον καημένο την Ερμή. Οι ενοχές και η στεναχώρια την έζωσαν ξανά σαν φίδια και κατηγορήσε για άλλη μία φορά τον εαυτό της για τις δραματικές εξελίξεις εκείνων των ημερών. Η κυρία Μαρία μπορεί να ήταν ιδιαίτερα αυστηρή και συγκρατημένη με μαθητές και καθηγητές, όμως το συμβάν αυτό άγγιξε μια ευαίσθητη χορδή της. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι το συμβάν αυτό άλλαζε δραματικά τη ζωή της προς το χειροτερο. Θα μπορούσε να ξεπεράσει αυτο το σοκ ή έστω να το αφήσει να περάσει πιο ανώδυνα, μετά να επανορθώσει με οποιοδήποτε θεμιτό μέσο τη ζημιά που νόμιζε οτι προκάλεσε και

τέλος καλό, όλα καλά. Έλα όμως που η ανθρώπινη φύση τείνει να κάνει τα πράγματα δυσκολότερα απ' ό,τι πραγματικά είναι! Η Μαρία είναι λοιπόν καταδικασμένη να περάσει την υπόλοιπη ζωή της δυστυχισμένη, κουβαλώντας στην πλάτη της το βάρος ενός γεγονότος που συνέβη πριν πολλά χρόνια. Εκτός βέβαια, αν έκανε κάτι για αυτό.

Άραγε είναι αργά να ζητήσω συγγνώμη και να επανορθώσω; Άραγε ο Μάρκος είναι ακόμα θυμωμένος μαζί μου; Και το παιδί; Μου έχει δοθεί μια ευκαιρία να σωσω ότι έχει απομείνει, καλό θα ήταν να μην μείνει αναξιοποίητο, συλλογίζόταν.

Η Μαρία ένιωθε πλέον αποφασισμένη να σώσει την κατάσταση και να δει επιτέλους φως στο τούνελ στη ζωή της. Η ιδέα ότι τελικά υπάρχει ακόμα ελπίδα της έδωσε μια μικρή δόση χαράς. Για ώρες πολλές οι μύριες αυτές σκέψεις πλημμύρισαν το μυαλό της και τελικά την πήρε ο ύπνος, αργά τη νύχτα.

Το επόμενο πρωί, το ξυπνητήρι στο ξύλινο κομοδίνο του δωματίου της Μαρίας χτύπησε όπως πάντα στην ώρα του. Η Μαρία σηκώθηκε από το κρεβάτι νιώθοντας νυσταγμένη. Θα έπρεπε να είχα κοιμηθεί νωρίτερα χθές, σκέφτηκε. Αναψε το γκάζακι, για να γίνει ο πρωινός καφές και βρήκε στα γρήγορα κάτι να φορέσει, γιατί ξέχασε να διαλέξει τα ρούχα της απο χθές. Ένιωθε την ατμόσφαιρα στο σπίτι της έντονα φορτισμένη. Άλλη μια δύσκολη μέρα στο σχολείο και μετά ένα ακόμα πιο δύσκολο Σαββατοκύριακο με τον Μάρκο ... Βλέποντας το ρολόι της κουζίνας κατάλαβε πως έπρεπε να φύγει.

Αρπάξε το μπουφάν και την τσάντα της και έκλεισε με ένταση τη μεταλλική πόρτα πίσω της.

Στο σχολείο η μέρα πέρασε κουραστικά μεν, αλλά χωρίς να έχει συμβεί τίποτα το ιδιαίτερο. Αν εξαιρέσουμε φυσικά την αποβολή που δόθηκε στο διάλειμμα της έκτης ώρας.

"Μαρία Σακελλάρη"

Έτσι λοιπόν η Μαρία επέστρεψε για λίγο στο σπίτι της με σκοπό να μαζέψει τα πράγματά της και να πάει στο αεροδρόμιο. Όταν όμως μπήκε μέσα και τσέκαρε για τελευταία φορά τα απαραίτητα, συνειδητοποίησε πως δεν έβρισκε το εισιτήριο. Πανικοβλήμενη καθώς ήταν, όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί ότι το είχε αφήσει στη τσάντα της την οποία είχε ξεχάσει στο σχολείο. "Γρηγόρης Μακρής"

Επειδή δεν το έβρισκε και ήθελε οπωσδήποτε να φύγει, έτρεξε στο αεροδρόμιο και έβγαλε ένα νέο εισιτήριο από την πλευρά των αεροπορικών εταιριών για πτήσεις εξωτερικού. Ούτε κατάλαβε ποιος ήταν ο προορισμός που επέλεξε. Μετά από μισή ώρα ανέβηκε στο αεροπλάνο και αποκοιμήθηκε αμέσως. Όταν ξύπνησε, μετά από πολλές ώρες, βρισκόταν ακόμη στον αέρα. Η ανακοίνωση από τον κυβερνήτη του αεροσκάφους που ακολούθησε την άφησε άφωνη... "Μπιτζιώνης Βασίλης"

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ:

Όλοι οι επιβάτες προσοχή, παρουσιάστηκε βλάβη στον κινητήρα του δεξιού πτερυγίου. Θα υπάρξει άμεση προσγείωση. Παρακαλούμε προσδεθείτε και βοηθήστε τους συνεπιβάτες σας.

ΜΑΡΙΑ: Η Μαρία πάγωσε. Μπορεί να μην κατάλαβε τα πάντα λόγω της ξένης γλώσσας του πιλότου αλλά οι λέξεις κινητήρας και βλάβη ήταν αρκετές, για να την καθηλώσουν. Επιτόπου κοίταξε δεξιά και είδε την μηχανή να αναβλύζει φλόγες. Ήξερε πως παρά μόνο ένα πράγμα μπορεί να σημαίνει αυτό. Όποτε έκλεισε τα μάτια της και άφησε τον ήχο της έκρηξης να σφυρίζει στα αυτιά της.

Εκείνη τη στιγμή της ανησυχίας η Μαρία χάθηκε. Οι κραυγές των διπλανών της χάθηκαν, οι αεροσυνοδοί που φώναζαν για ησυχία εξαφανίστηκαν. Έμειναν μόνο αυτή και οι σκέψεις της. Στο μυαλό της ήρθε η εικόνα του μικρού της μαθητή να της ζητάει βοήθεια, του πρώην συζύγου της να την κατηγορεί, του παλιού της Διευθυντή να την επιπλήτει, της παλιάς της τάξης να την κοιτάει με αποστροφή και φόβο. Όλα τα κακά που είχε κάνει. Ήθελε με όλη της τη δύναμη να την συγχωρήσουν και να τους δείξει ότι θέλει να επανορθώσει.

-Δεν γίνεται όμως. Δεν μπορώ να επανορθώσω.

Και ο Νίκος που θα με περιμένει να επιστρέψω;

-Ίσως τελικά λείπω σε κάποιον, είπε και ένιωσε τον εαυτό της να αφήνεται στο κενό.

ΤΕΛΟΣ